

Ιερομόναχος Διονύσιος Αγιαννανίτης (1878 - 20 Δεκεμβρίου 1948)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

[Skiti Agias Annis](#)

Γεννήθηκε στη μοναχοτρόφο Μάδυτο της Α. Θράκης το 1878 από ευσεβείς γονείς, ο κατά κόσμον Σεραφείμ Ψαράς. Προσήλθε στην Καλύβη του αγίου ιερομάρτυρος Σεραφείμ της ιεράς σκήτης της Αγίας Άννης το 1894. Εκάρην μοναχός από τον Γέροντα Γελάσιο το 1900. Το 1911 χειροτονήθηκε ιερέυς και κατεστάθη Πνευματικός. Υπήρξε ομολο-γητής της πίστεως. Κατέθεσε διαμαρτυρία των Αγιορειτών Πατέρων για την αλλαγή του ημερολογίου στον βασιλέα Γεώργιο Β. Ήταν και καλός αγιογράφος.

Ο Γέροντας Χερουβείμ αναφέρει περί αυτού στις Νοσταλγικές αναμνήσεις του από το Περιβόλι της Παναγίας: «Όπως οι άγιοι όλων των εποχών χαρακτηρίζονται για την απλότητά τους, έτσι και ο ευλογημένος άνθρωπος, ο παπα-Διονύσιος ο πνευματικός. Είχε έλθει στο Όρος από μικρό παιδί. Ήταν καλός πνευματικός, νους καθαρός, καρδιά απλή. Η προσευχή και το δάκρυ, η νηστεία και η έγκλειστη σχεδόν ζωή του, τον είχαν χαριτώσει.

»Κάποτε ο Γέροντάς μου με έστειλε στην καλύβη του για κάποια εργασία. Όταν επλησίασε η ώρα του φαγητού, μου πρότεινε να καθήσω μαζί τους στην τράπεζα. Αρνήθηκα την ευγενική του πρόσκληση, οπότε εκείνος, για να με βγάλει από την δυσκολία, έστειλε τον μικρό υποτακτικό του να ρωτήσει τον Γέροντά μου, αν είχα ευλογία να μείνω το μεσημέρι εκείνο μαζί τους. Ο Γέροντας αγαπούσε και εκτιμούσε πολύ τον παπα-Διονύσιο κι έτσι ευχαρίστως μου επέτρεψε.

»Στην τράπεζα ένας από τους αδελφούς edιάβαζε. Η ανάγνωσις ήταν πολύ ενδιαφέρουσα. Κάποια στιγμή, ο μακαριστός πνευματικός θέλησε να κάνει μερικές συμπληρωματικές σκέψεις στο θέμα της αναγνώσεως. Ήταν όμως πολύ συγκινημένος και αναλύθηκε σε δάκρυα, τα οποία ακολούθησαν λυγμοί. Τέλος, εγκατέλειψε την τράπεζα και απεσύρθη στο κελλί του. Κι εμείς οι υπόλοιποι δεν ήταν δυνατόν να μείνουμε ασυγκίνητοι και από όσα ακούσαμε στην ανάγνωση, αλλά και από την βαθιά συναίσθηση του Γέροντος ακολουθήσαμε, όπως ήταν

φυσικό, τον θρήνο και μετά την αποχώρηση του παπα-Διονυσίου.

Αείμνηστε παπα-Διονύση! Ποιός θα συμπλήρωσή το κενό που άφησες στην σκήτη μας;».

Ο Γέροντας Χρυσάνθος Αγιαννανίτης (+1981) γράφει περί αυτού: «Ο παπα-Διονύσιος ουδέποτε έπαυσε να λειτουργή, και όταν ήτο ασθενής, άλλος ιερεύς ειδοποιείτο και ανεπλήρωνε την εφημερίαν του. Όταν ήκουεν, ότι ησθένησεν κάποιος ιερεύς, δεν εξήταζε το είδος της ασθενείας του, αλλά με υπακοήν έτρεχεν εις το κοιμητήριον του Κυριακού και ελειτούργει με πόθον και κατάνυξιν. Ουδέποτε εθύμωσεν ο παπα-Διονύσιος, ουδέποτε άφησε την καρδιακήν προσευχήν, εις δε το εργόχειρον της αγιογραφίας, όπου ηργάζετο, πάντοτε ο νους του ήτο εις τον βίον του εικονιζομένου αγίου· εάν ήτο μάρτυς ο άγιος, ο νους του ήτο εις το μαρτύριον, εάν ήτο όσιος, εις τους ασκητικούς αγώνας του. Εις όλες τας βαρείας υπηρεσίας έτρεχεν ο παπα-Διονύσιος ως έλαφος διψώσα και ήτο πάντοτε το καλόν παράδειγμα εις όλην την σκήτην».

Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 20.12.1948 κατόπιν σοβαράς ασθενείας στην Αθήνα. Την επομένη εκηδεύθη. Ετάφη στο κοιμητήριο της σκήτης, που έζησε περισσότερο από μισό αιώνα.

Ο Γέροντας Διονύσιος υποτακτικούς είχε τον Σεραφείμ και τον Ευθύμιο (+1999) τον μετέπειτα ηγούμενο της μονής Εσφιγμένου. Στις Αναμνήσεις του γράφει περί αυτού. Ήταν ευλαβέστατος, απλός και απονήρευτος. Πέννης, φιλόθεος, φιλάδελφος, φιλότεκνος, θεοτοκοφιλής και καλοκάγαθος. Ασκητικότατος. Όταν ήταν να λειτουργήσει, από βραδύς έτρωγε μόνο ένα φρούτο ή ένα ζεστό ρόφημα. Είχε ένθεο ζήλο, ελεήμονα καρδιά, βαθιά ταπείνωση και μεγάλη εγκράτεια. Αθώς σαν μικρό παιδί. Προ της εκδημίας του είδε σε οπτασία την Υπεραγία Θε-οτόκο, την οποία υπεραγαπούσε.

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Χερουβείμ αρχιμ. Νοσταλγικές αναμνήσεις από το Περιβόλι της Παναγίας, Ωρωπός Αττικής 1981, σσ. 148-149. Χρυσάνθου Αγιαννανίτου ιερομ., Παπα-Διονύσιος, Η Αγία Σκέπη 112/1984, σσ. 67-68. Ευθυμίου Εσφιγμενίτου αρχιμ., Αναμνήσεις, Άγιον Όρος 2001, σσ. 24-36.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Α΄1901-1955 , σελ.433-434 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.